

Ötven éve szentelték pappá Kozma Imrét

2013. 09. 06. 11:32

Kozma Imre atya munkássága példamutató volt számomra, sokat lendített, bátorított engem a magam útján – mondta Bőjte Csaba ferences rendi szerzetes a jubileum alkalmából. Imre atya a jubileum alkalmából június közepén gyalogos zarándoklaton kereste fel azokat a helyeket, ahol az elmúlt évtizedekben szolgált. Bőjte Csaba, Reisz Pál és az ünnepelt gondolatai. A Magyar Máltai Szeretetszolgálat alapító elnökét pappá szentelésének ötvenedik évfordulója alkalmából szeptember 14-én, szombaton, 11 órakor köszöntik a pesti ferences templomban.

Kozma Imre atya munkássága példamutató volt számomra, sokat lendített, bátorított engem a magam útján – mondta Bőjte Csaba ferences rendi szerzetes a jubileum alkalmából. – A Dévai Szent Ferenc Alapítvány életre hívása óta sok könnyet törölhetünk le Erdélyben a gyermekek szeméről, ami Teréz Anya és Kozma atya által képviselt segítő szeretet szellemiségének is köszönhető. Hálámat szeretném neki a szentmisén is kifejezni.

Reisz Pál templomigazgató elmondta, hogy a hatvanas évek végén, a diktatúra legsúlyosabb, legveszettebb időszakában volt Pesten egy kis lelki oázis a Ferenciek terén, a ferencesektől elvett templomban. „A békepap vezető el tudta érní, hogy Imre atya ide kerüljön 1968-ban, és több mint nyolc évig szolgált itt. Prédikációival, miséivel olyan lelki centrummá tette a templomot, ami példamutató volt azokban a vészterhes időkben, amikor az ateizmus uralkodott az országban és a hatalom mindent megtett, hogy az egyház hangját elnyomja” – fejtette ki Reisz Pál. – Az évek során a legnehezebb körülmények között emelte látogatott lelki központtá a templomot Imre atya, akinek különösen hálásak vagyunk, hogy munkásságával nemcsak a templom ferences lelkiségének megőrzéséhez, de felvirágzásához is hozzájárult.”

Kozma Imre szép emlékekkel gondol vissza arra a száz hónapra, amit a pesti ferences templomban töltött el 1968 és 1977 között. A templom igazgatója, Horvát Richárd, a békepapi mozgalom vezetője az első találkozásukkor kijelentette: szeretné, ha bekapcsolódna a mozgalomba, amit ő azonnal hátrított. „Nagy félelmek között mentem oda. Kifejeztem, hogy én nem óhajtok ebbe a mozgalomba bekapcsolódni. A száz hónap alatt egyetlenegyszer sem hozta elő a témát, és soha semmi konfliktusom nem volt vele” – mondta Imre atya. – Gyönyörű éveket töltöttem ott. Sík Sándor nem sokkal előtte hagyta abba a konferenciabeszédeket az egyetemi templomban, és valahogy senki nem vette fel ezt a fonalat. Én vakmerőségemben megpróbáltam. Nem Sík Sándort akartam utánozni, nem is mertem volna az ő hatalmas műveltségéhez mérni magamat, de arra gondoltam, hogy itt valami hiány van. Elkezdtem hitoktatni, és a felnőtt fiatalokra tekintettel, ezek kvázi konferenciabeszédek lettek. Azt vettem észre, hogy egyszer csak tömve lett fiatalokkal a templom – emlékezett vissza. A fiatalok érdeklődése sajnos azt is eredményezte, hogy jöttek a beépített emberek is. Sok egyetemistát meghurcoltak, kizártak az egyetemről a templomi jelenlétére hivatkozva. Mégis egyre többen jöttek, sőt tömegével gyóntak a fiatalok. „Akkor telt be a pohár, amikor elkezdtem a jegyesekkel és a fiatal házasságokkal is foglalkozni.” – mondta Imre atya, aki a pesti ferences templomból a zugligeti plébániatemplomba került. Ott teremtette meg azt a legendás közösséget, amely a Magyar Máltai Szeretetszolgálat bölcsője lett.

Imre atyát, aki a Betegápoló Irgalmasrend magyarországi vezetője, ötven éve szentelték pappá, 1963 júniusában. Ebből az alkalomból június közepén gyalogos zarándoklaton kereste fel azokat a helyeket, ahol az elmúlt évtizedekben szolgált.

A Köszönet és Hála zarándokút meghívásában így fogalmazott: „Hálát szeretnék adni az elhívás ajándékáért. Szeretném megköszönni az emberi találkozásokban születő istenélményeket, s a hit útját vállaló indulásokat. Szeretnék bocsánatot kérni Istentől és mindenkitől azért, amit nem tettem meg Érte, értük, amit nem jól tettem, amivel Istent és

embertársaimat megbántottam, vagy megbotránkoztattam. Isten, aki ismeri törekenységemet, megbocsát. Reménykedem embertestvéreim bocsánatában is.”

Nyolc nap alatt 140 kilométernyi zarándokutat tett meg. Az elhívás ajándékaért hálát adó útja június 23-án, Győrzámolyban, szülőfalujában, az első miséje helyszínén ért véget. „Úton járó lény az ember, de nem magányos vándor, maga az egyház is úton járó közösség. Az utunkon mindannyiunkra fontos találkozások várnak, és hiszek abban, hogy Istenre találunk, amikor találkozunk. Vagy felfedezzük egymásban Istent, vagy valójában nem is találkozunk” – mondta a zarándokútról. Kozma Imre úgy érezte: jubileuma alkalmából ő keresi fel az embereket, és ne ők jöjjenek el hozzá: „Jézus azt kéri a pásztoroktól, hogy ők menjenek a bárányok után, és ne tőlük várják, hogy eltaláljanak hozzájuk.”

„Amikor pap lettem, nem éreztem, hogy e világból átléptem, vagy át kell lépnem egy más világba. Sőt, jobban éreztem, mint valaha, hogy ebben a világban élek s benne is kell maradnom. Pap lettem, jehordozó! Milyen volt az a kezdet? Olyan, amelyben a kereszténység minden oldalról vissza volt szorítva, és pedig „a maga lényegi drámájába”. Ez a helyzet arra kényszerítette, hogy olyan legyen, mint a kezdetekben: úton levő, gyöngye és szegény. Egyébként pedig, alig van nagyobb veszélye a kereszténységnek, mint, amikor önmagát etikus fölényrel szemléli. Nem vagyunk megvalósult keresztények, csak törekvők, visszarettenők, újra kezdők, akik nem annyira bővelkednek, mint inkább kitanak a szeretetben. A papnak is, ha valóban pap akart lenni, vállalnia kellett egyházának jellemzőit, azaz ne akarjon beérkezett, erős és gazdag lenni, mert Isten ereje nem különféle (szellemi, hatalmi...) mutatványaiban nyilvánul meg, hanem gyöngeségünkben. Számatalan zsákutca kínálkozott... strukturalizmus, reformizmus... Mít tudunk biztosan? Azt, hogy a papi hivatásnak kettős ága van: Krisztus szolgálata, és az emberek szolgálata. Azt, hogy a pap nem funkcionárius, hanem szolga, aki nem tudja elválasztani egymástól Isten keresését az emberek szolgálatától, az imádságot az igazságért vállalt küzdelemtől. A pap, a sokszor tanácstalan világban arra a gyermeki hitre teszi fel életét, hogy az evangélium át tudja alakítani a világot.”

Amikor Imre atya 1996-ban irgalmasrendi szerzetes lett, eldöntötte, hogy életét a szegény betegek szolgálatára szánja, mert fontosnak tartotta a keresztény szellemű gyógyítást ismét meghonosítani Magyarországon. „Meggyőződésem, hogy a gyógyító kultúrában az irgalmasrendi szellemiségre szükség van. Az irgalmas karizma, a hospitalitás lényege, hogy a beteg várt és szeretettel látott vendég a gyógyító intézményben.” Imre atya úgy fogalmaz: „Maradék életemet Istenes Szent János atyánk igazságára bízom: Tegyetek jót, s jól, az Úrnak teszitek!”

Magyar Kurír

© Híreink „Magyar Kurír” forrásmegjelöléssel szabadon felhasználhatók.

Forrás: <http://www.magyardurir.hu/hirek/oetven-eve-szenteltek-pappa-kozma-imret>

Magyar Kurír Szerkesztőség | 1364 Budapest, Pf. 41. | Telefon: 479-20-20 Fax: 479-20-21 | E-mail: mk@katolikus.hu